

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Václava Trajera ve věci

žalobkyně: **Lederer, s. r. o.**, IČO 25460871,
se sídlem Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2015, č. j. 2323/DS/2015, JID: 83405/2015/KUUK/Bla,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 2323/DS/2015, JID: 83405/2015/KUUK/Bla, kterým bylo zamítnuto její Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 15. 12. 2014, č. j. MM/OK/PD/133061/13/R, jímž byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2013 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, dopustit tím, že v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne 22. 8. 2013 v 15:18:26 hod. v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice, blíže neustanovený řidič s uvedeným vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. tím, že mu byla v úseku, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., naměřena radarovým zařízením rychlost 69 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. rychlost 66 km/hod., čímž měl řidič porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta v celkové výši 1 000 Kč a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobkyně na zaslanou výzvu k úhradě určené částky, potažmo sdělení totožnosti řidiče, nikterak nereagovala, měl správní orgán povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. tím, že by žalobkyni předvolal k podání vysvětlení). V opačném případě bylo odložení přestupku proti řidiči podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“), předčasné. Dle žalobkyně nemůže prosté poučení o možnosti sdělit osobu řidiče obsažené v neformálním přípisu nahrazovat autoritativní stanovení této povinnosti ve smyslu ust. § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu – pokud by v tomto směru byla vyzvána, totožnost řidiče by správnímu orgánu I. stupně sdělila.
3. Žalobkyně dále napadala nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného, neboť subjekt, o němž bylo v odvolacím řízení rozhodováno, byl označen jako „*Vladimír Lederer s. r. o., IČO: 254608711*“. Přestože se obchodní firma ani IČO se s osobou žalobkyně neshodují, jmenovaná se cítí aktivně legitimována, neboť ji správní orgán I. stupně již kontaktoval za účelem úhrady uložené pokuty.
4. Dalšího pochybení se dle žalobkyně dopustil správní orgán I. stupně, jenž před vydáním rozhodnutí ve věci nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně. Takovýto postup je ale v rozporu s čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Obviněný ze správního deliktu totiž disponuje obdobnými oprávněními, jako je tomu v případě řízení o přestupcích či trestných činech, a má proto právo na to, aby byla jeho věc projednána za osobní přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděním důkazů. V tomto kontextu žalobkyně odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015–35, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014–35. Nařízení ústního jednání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

považuje žalobkyně za zásadní, neboť provozovatel vozidla, jemuž svědčí objektivní odpovědnost, není schopen předkládat žádná skutková tvrzení s ohledem na skutečnost, že na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a může tedy vycházet toliko z prováděných důkazů.

5. V následující námitce žalobkyně poukazovala na nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku blíže neustanoveného řidiče v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež bylo uvedeno toliko jako „v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice“. Takováto specifikace je ale příliš obecná, neboť ul. Masarykova prochází městem Ústí nad Labem v délce cca 4,5 km, přičemž zde platí různá stanovení nejvyšší dovolené rychlosti od 50 km/hod. do 70 km/hod. I zde žalobkyně odkázala na dle ní relevantní judikaturu soudů – konkrétně na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014–37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010–56.
6. Ke zkrácení práv žalobkyně přispěl správní orgán I. stupně rovněž tím, když ji ve výzvě k doplnění odvolání ze dne 29. 1. 2015 nesdělil, jaké skutečnosti má konkrétně doplnit, a rovněž ji ani neupozornil na následky zmeškání stanovené lhůty 10 dnů. Oporu pro tento postup žalobkyně spatřuje v ust. § 45 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i v např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2016, č. j. 2 As 99/2010–67.
7. Žalobkyně rovněž namítala, že ve správním řízení nebylo nikterak prokázáno, že by v úseku, kde mělo dojít k měření rychlosti, byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, jenž však dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115) nelze jako důkaz použít. Namísto toho měl být dle žalobkyně předvolán k výslechu strážník městské policie, jenž úřední záznam sepsal. Jediný důkazní prostředek, který byl ve věci předložen, tedy výstup z rychlostního radaru, pak v řízení neměl být vůbec připuštěn, když správní orgán I. stupně v rozhodnutí neuvedl, že rychloměr disponoval platným ověřením ve smyslu ust. § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), jež má platnost 1 roku. Proto nelze mít za prokazané, že by byl důkaz obstarán zákonným způsobem. Za této situace nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu.
8. Závěrem žalobkyně namítala, že správní delikt je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla nestanoví, tento však musí vykazovat znaky přestupku, který již po uplynutí 1 roku nelze projednat. Obdobný závěr učinilo i Ministerstvo dopravy v metodice, č. j. 8/2013-160/OST/5, určené správním orgánům, kde uvedlo, že se v daných případech užije analogie s ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona.
9. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že možnost uvést totožnost řidiče je právem provozovatele vozidla, nikoliv jeho povinností. Výzva zasláná žalobkyni správním orgánem I. stupně navíc obsahovala i poučení, že takovéto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Žalobkyně však zůstala po celou dobu řízení nečinnou, a to i poté, co jí byla Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, stejně tak prostřednictvím svého zmocněnce podala toliko blanketní odvolání.

11. Pokud se týče namítané nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že svého pochybení, kdy uvedl nesprávné označení žalobkyně a dále se dopustil i chyby v psaní v údajích o IČO, si je vědom. Dle něj se ale jedná toliko o vadu ryze formálního charakteru, neboť ze správního spisu je zřejmé, že řízení bylo od počátku vedeno právě proti osobě žalobkyně. V obchodním rejstříku je nadto zapsána pouze jedna další osoba s obdobným názvem, a to LEDERER reality s. r. o., se sídlem v Brně a zcela odlišným IČO, proto k záměně účastníků nemohlo dojít.
12. Námitku nenařízení ústního jednání žalovaný zhodnotil taktéž jako nedůvodnou, neboť uvedený úkon nebyl pro splnění účelu daného řízení či uplatnění práv účastníků nezbytný, jak vyžaduje ust. § 49 odst. 1 správního řádu. Přesto však byla práva žalobkyně zachována, neboť jmenovaná měla možnost se k věci vyjádřit v rámci seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, stejně tak jí svědčilo i právo činit návrhy a navrhopvat důkazy po celou dobu správního řízení. Dle žalovaného se ústní jednání ze zákona nařizuje povinně pouze v řízení o přestupku, ne však o správním deliktu. Kromě toho pak není žalovanému zcela zřejmé, jaké skutečnosti by měly být v rámci ústního jednání objasněny a prokazovány. Konečně je dle žalovaného nepřiléhavý i žalobkyní citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014–35, neboť v dané věci účastník správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla sdělil.
13. V reakci na další námitku žalovaný souhlasil s názorem žalobkyně, že místo spáchání přestupku není v rozhodnutí správního orgánu I. stupně formulováno zcela konkrétně. Na druhou stranu ale konstatoval, že uvedené pochybení měla uplatnit již v průběhu správního řízení, což neučinila. Zároveň je tento nedostatek dle žalobkyně zhojen na místě pořízenou fotodokumentací, která je součástí správního spisu, a z níž je zřejmé, že k překročení rychlosti došlo na výjezdu z tzv. Rondelu v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice, v pruhu 1, což již dostatečně srozumitelně konkretizováno je. Výrok prvoinstančního rozhodnutí tak vadou nesrozumitelnosti netrpí. I zde má pak žalovaný za to, že žalobkyní citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014–37, není v právě přezkoumávané věci příslušným, neboť v tehdejší věci bylo rozhodováno o přestupku, nikoliv správním deliktu.
14. Další námitky považuje žalovaný již za zcela bezpředmětné. Pokud žalobkyně uváděla, že její argumentace týkající se výzvy k odstranění vad odvolání vychází z ust. § 45 odst. 2 správního řádu, je žalovaný přesvědčen, že takovýto odkaz je nepřipadný, neboť je spíše nutno aplikovat ust. § 37 odst. 2 správního řádu, potažmo ust. § 81 a násl. správního řádu. Tato ustanovení ale správnímu orgánu povinnost odvolatele poučit o následcích, které by mohly nastat v případě neučinění úkonů uložených ve výzvě, neukládají. Navíc na vlastní odvolací řízení nemá ani blanketní podání žádný vliv, neboť dle ust. § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu v případě neuvedení rozsahu odvolání přezkoumává odvolací orgán rozhodnutí v celém jeho rozsahu. Tak tomu bylo i v daném případě. V této souvislosti žalovaný poukázal na základní právní zásadu „*neznalost zákona neomlouvá*“, přičemž konstatoval, že k odstranění vad podání poskytl žalobkyni dostatečně dlouhou lhůtu. Pokud byla pro ni výzva nesrozumitelná, nebránilo jí nic v tom, aby tuto skutečnost správnímu orgánu I. stupně sdělila, to však neučinila.
15. Žalovaný dále na jednu stranu souhlasil s názorem žalobkyně, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek, na stranu druhou je dle něj však nepochybné, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgány měly pro zahájení řízení o správním deliktu proti provozovateli vozidla dostatečné podklady, neboť postačuje, aby protiprávní jednání řidiče vykazovalo znaky přestupku. Další případná skutková zjištění a dokazování by se tak prováděla až v řízení o přestupku, o kterém se nicméně v daném řízení nejedná. Co se týče odkazu žalobkyně na zákon o metrologii, ten žalovaný považuje za zcela nesouvisející, a proto se k němu dále nevyjádřil.

16. K poslední námitce týkající se promlčení správního deliktu žalovaný poznamenal, že ač má v tomto ohledu žalobkyně nepochybně pravdu, považuje ji žalovaný za nedůvodnou s ohledem na to, že měla být uplatněna již v řízení před správním orgánem, k čemuž byla žalobkyně dle ust. § 36 odst. 1 správního řádu oprávněna po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí. Je přitom zřejmé, že jí byly uvedené skutečnosti nepochybně známy, a v jejich uplatnění tedy nic nebránilo. Dle názoru žalobkyně proto nemohla být práva žalobkyně postupem správních orgánů v důsledku své nečinnosti nikterak zkrácena.
17. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ústní jednání před soudem

18. Právní zástupce žalobkyně se ústního jednání před soudem konaného dne 25. 4. 2018 nezúčastnil, a to bez jakékoliv omluvy, třebaže k němu byl řádně a včas ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předvolán.
19. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž ústním jednání nadále navrhovala zamítnutí žaloby. K věci doplnila, že k zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt rozhodně nedošlo.
20. Při též ústním jednání pak soud z vlastní iniciativy v intencích ust. § 52 s. ř. s. přikročil k dokazování, a to čtením jednak odpovědi Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku, ze dne 31. 1. 2018 k dotazu soudu ohledně úpravy rychlosti v ulici Masarykova ve směru na Všebořice ke dni 22. 8. 2013 a dále jednak ověřovacím listem měřičů rychlosti, které byly používány ke dni 22. 8. 2013 v ulici Masarykova v Ústí nad Labem.

Přezkoumání věci soudem

21. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání, při němž bylo přikročeno k dokazování, jak bylo nastíněno shora, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Výzvou ze dne 13. 11. 2013 adresovanou žalobkyni správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval jmenovanou, jakožto provozovatele vozidla tov. zn. BMW, r. z. „X“, k zaplacení peněžitě částky ve výši 1 000 Kč nebo sdělení totožnosti řidiče, jenž se s uvedeným vozidlem dopustil dne 22. 8. 2013 v 15:18:26 hod. v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice, přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci. Uvedené jednání bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, jenž vozidlu žalobkyně naměřil rychlost jízdy 69, resp. 66 km/hod. V poučení správní orgán I. stupně uvedl, že případné sdělení totožnosti řidiče se považuje za podání vysvětlení.
24. Součástí spisu je i karta vozidla r. z. „X“, z níž vyplývá, že jejím provozovatelem v rozhodné době byla žalobkyně, a dále listinný výstup z měření rychlosti zařízením Unicam VELOCITY zachycující překročení rychlosti uvedeným vozidlem dne 22. 8. 2013 v 15:18:26 hod. v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, Rondel, směr Všebořice, výjezd pruh 1. Z výstupu je zřejmé, že v úseku byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/hod., vozidlo žalobkyně však tuto rychlost překročilo, neboť jelo 69 km/hod.
25. Na shora uvedenou výzvu ze dne 13. 11. 2013 žalobkyně nikterak nereagovala, a správní orgán I. stupně jí proto příkazem ze dne 28. 4. 2014 uložil pokutu ve výši 1 000 Kč. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 12. 5. 2014 odpor.
26. Dne 9. 6. 2014 doručil správní orgán I. stupně zmocněnci žalobkyně výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, na níž ale žalobkyně nikterak nereagovala.
27. Dne 15. 12. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž vyslovil vinu provozovatele vozidla r. z. „X“ za spáchání shora vymezeného správního deliktu s ohledem na jednání mající znaky přestupku ze strany blíže neustanoveného řidiče. Jako účastníka řízení, resp. osobu, jíž byla ukládána pokuta, prvostupňový orgán ve výrokové části označil spol. „*Vladimír Lederer s. r. o., IČO: 25460871, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha*“, třebaže celé dosavadní správní řízení bylo vedeno se žalobkyní, přičemž místo spáchání přestupku vymezil jako „*v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice*“.
28. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 12. 2014 blanketní odvolání. Dne 28. 1. 2015 proto správní orgán I. stupně doručil jejímu zmocněnci výzvu k doplnění podání, v níž ji vyzval k doplnění odvolání v souladu s ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a to do 10 dnů ode dne doručení této výzvy. Žalobkyně své odvolání k výzvě jakkoliv nedoplnila, když zůstala naprosto nečinná, a správní orgán I. stupně tak správní spis předložil žalovanému k rozhodnutí o odvolání.
29. Dne 17. 6. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Jako účastníka řízení ve výrokové části označil rovněž spol. „*Vladimír Lederer s. r. o., IČO: 254608711, se sídlem v Praze, Vyšehradská 1349/2, 128 00*“, třebaže celé dosavadní správní řízení bylo vedeno se žalobkyní.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. Před samotným meritorním projednáním případu byl soud nucen primárně se vypořádat s žalobkyní uplatněnou námitkou promlčení správního deliktu provozovatele vozidla.
31. Dle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
32. Jak vyplývá ze zákona o silničním provozu, jmenovaný předpis úpravu prekluze (nikoliv pouze promlčení, jak nesprávně dovozovali oba účastníci řízení) správních deliktů právnických osob vymezuje v ust. § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v ust. § 125f zákona o silničním provozu. Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí 2 roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní pak 4 roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace tudíž není možné užít analogii k ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona, dle něhož platí, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok.
33. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016–20, dostupného na www.nssoud.cz (jenž se sice týká odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, který je fyzickou osobou, jeho závěry se nicméně o to více vztahují i na osobu právnickou), je tomu takto proto, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla má vůči odpovědnosti za přestupek toliko subsidiární povahu. Správní orgán totiž musí nejprve zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn se zaměřit na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by proto zcela proti koncepci právní úpravy, jestliže by odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikala ve stejné lhůtě 1 roku, jako je tomu u odpovědnosti za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání pachatele správního deliktu by se tak překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká *per analogiam* ve stejné lhůtě jako (obecná) odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoli v roční lhůtě podle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona.
34. Se shora uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, naopak výklad úpravy prekluze vymezený v žalobkyní poukazované metodice Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 nepovažuje za správný. Protože tedy v daném případě došlo ke spáchání přestupku blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dne 22. 8. 2013, přičemž o této skutečnosti se správní orgán I. stupně dozvěděl nejpozději dnem, v němž došlo k marnému uplynutí lhůty 15 dnů k zaplacení určené částky, resp. sdělení totožnosti řidiče, ve výzvě ze dne 13. 11. 2013 (doručené žalobkyni téhož dne) – tedy dnem 29. 11. 2013 – odpovědnost žalobkyně za správní delikt nezanikla, a to ani z pohledu 2leté subjektivní lhůty či 4leté objektivní lhůty. Uvedená námitka je tudíž nedůvodná.
35. V další námitce soud hodnotil důvodnost námitky žalobkyně spočívající v tom, že řízení o správním deliktu mělo být zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán I. stupně před jeho započítím neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. Dle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
37. Dle ust. § 10 odst. 4 části před středníkem zákona o silničním provozu jsou provozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, s výjimkou, kdy provozovatelem vozidla je zpravodajská služba, povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona.
38. Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
39. Dle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
40. Dle ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
41. Dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzve obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
42. Dle ust. § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
43. Dle ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu platí, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
44. Ze shora uvedené právní úpravy vyplývá, že pro možnost vést řízení o správním deliktu provozovatele vozidla subsidiárně namísto řízení o přestupku řidiče je nutno splnit několik podmínek, resp. postupných kroků [srov. BUŠTA, Pavel, KNĚŽÍNEK, Jan. *Zákon o silničním provozu (ve znění 42 novel) s komentářem*. Praha: JUDr. Pavel Bušta, 2016. ISBN 978-80-906024-1-0]:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„1. Je zjištěno porušení pravidel vykazující znaky přestupku, nejde o dopravní nehodu a toto porušení bylo zjištěno automatizovaným systémem bez obsluhy nebo při nedovoleném zastavení nebo stání (ust. § 125f odst. 2) a totožnost řidiče (pachatele přestupku) není známa.

2. Správní orgán bezodkladně vyzve provozovatele k uhrazení určené částky; ta je splatná do 15 dnů (ust. § 125h odst. 1 a 3); jde-li však o přestupek, za který se ukládá zákaz činnosti, body 2 až 4 se neuplatní a rovnou se postupuje podle bodu 5.

3. Zaplatí-li provozovatel včas určenou částku, správní orgán přestupkovou věc odloží podle ust. § 125h odst. 5, který představuje *lex specialis* vůči § 66 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

4. Nezaplatí-li provozovatel nebo nezaplatí-li včas, pokračuje správní orgán v šetření přestupku. V takovém případě provozovatel může, ale nemusí, (písemně) sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče - pachatele přestupku, což se považuje za podání vysvětlení.

5. Správní orgán musí každopádně učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (ust. § 125f odst. 4).

6. Správní přestupkový orgán věc odloží, nyní již podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, pokud do 60 dnů nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, popřípadě probíhající řízení zastaví, pokud (přes veškerou snahu podle ust. § 125h odst. 5 a ust. § 125f odst. 4) neprokáže spáchání skutku obviněnému (domnělému řidiči).

7. Správní orgán teprve poté může zahájit řízení o správním deliktu vůči provozovateli (postupuje podle správního řádu). Od tohoto okamžiku již v zásadě nelze zahájit řízení o přestupku vůči řidiči (ust. § 125g odst. 1).

8. Provozovatel může prokázat liberační důvody podle ust. § 125f odst. 5; pokud se tak stane, lze teoreticky opět zahájit řízení o přestupku proti řidiči – pachateli přestupku (ust. § 125g odst. 1).

9. Jinak správní orgán uloží rozhodnutím provozovateli vozidla pokutu, jejíž výše se určí podle ust. § 125f odst. 3 (vyšší určené částky podle bodu 2 není vázán).

10. Odpovědnost za správní delikt provozovatele může zaniknout v důsledku plynutí času za podmínek stanovených v ust. § 125e odst. 3, kde je stanovena dvouletá subjektivní a čtyřletá objektivní promlčecí doba.“

45. V daném případě není pochyb, že jednání, kterým se blíže neustanovený řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobkyně, měl dopustit přestupku, bylo zjištěno automatizovaným systémem bez obsluhy – dopravní kamerou. Již jen z povahy fungování tohoto systému je zřejmé, že jeho užití prakticky vylučovalo přímé zjištění totožnosti řidiče, neboť při záznamu dochází toliko k rozpoznání registrační značky vozu, nikoliv však identity dané osoby. To ale správní orgán nezbavuje povinnosti zjistit její totožnost jiným způsobem. Správní orgán I. stupně byl proto oprávněn žalobkyni, jako provozovatele vozidla, vyzvat dle ust. § 125h odst. 1 a 6 zákona o silničním provozu k úhradě určené částky (v případě zaplacení by řízení o přestupku odložil), anebo ke sdělení identity řidiče.
46. Již výše soud předestřel, že žalobkyně poukazovala na skutečnost, že dle ust. § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu je provozovatel povinen policii, krajskému úřadu nebo obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého ze spáchání přestupku, přičemž dle přesvědčení žalobkyně takto správní orgán I. stupně nepostupoval a toliko ji v „neformálním přípise“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(pozn. soudu – výzvě ze dne 13. 11. 2013) poučil o možnosti, nikoliv povinnosti, identitu oznámit.

47. Soud konstatuje, že v této fázi řízení byl uvedený postup správního orgánu I. stupně zcela v souladu s výše citovaným ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Poučení o možnosti sdělit identitu řidiče ve výzvě dle ust. § 125h odst. 1 ve spojení s odst. 6 zákona o silničním provozu se týká odlišné situace, než případ „autoritativní“ výzvy k jejímu oznámení ve smyslu ust. § 10 odst. 4 zákona. V prvním případě totiž zákon umožňuje provozovateli vozidla zcela mimo řízení o přestupku či správním deliktu provozovatele vozidla dobrovolně zvážit, zda namísto prozrazení identity přestupce (v důsledku které řidiči hrozí i případná ztráta bodů) raději neuhradí určenou částku sám.
48. Popřípadě se může rozhodnout i na výzvu nereagovat a z tohoto důvodu nemůže mít ani výzva charakter výslovné povinnosti. Avšak nesdělí-li provozovatel vozidla totožnost řidiče, ani určenou částku nezaplatí (nebo na výzvu nereaguje), musí správní orgán ke ztotožnění řidiče činit další kroky. Za tímto účelem pak může využít i výzvy dle ust. § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovující povinnost provozovateli oznámit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého ze spáchání přestupku.
49. S ohledem na uvedené nelze přijmout názor, že výzva ze dne 13. 11. 2013 zaslaná žalobkyni postupem dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s poučením o možnosti ztotožnit osobu řidiče dle odst. 6 zákona byla toliko neformálním přípisem – naopak se jednalo o naplnění zákonného postupu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu čili učinění nezbytných kroků správního orgánu ke zjištění pachatele deliktního jednání naplňujícího znaky přestupku. Již výše přitom soud konstatoval, že žalobkyně na danou výzvu ze dne 13. 11. 2013 ovšem nereagovala, ačkoliv jí nic v tom nebránilo, nevyužila ani možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, současně ani neuhradila určenou částku, popř. nesdělila totožnost řidiče. Ostatně v tomto smyslu zůstala žalobkyně pasivní po celou dobu řízení o správním deliktu. Nelze proto přijmout její argumentaci, že vyčkávala „autoritativní“ výzvy, kterou by bez dalšího splnila. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud vyhodnotil námitky žalobkyně o tom, že pokud by byla vyzvána správním orgánem řádně, totožnost řidiče by uvedla, jako účelové a neopodstatněné.
50. V návaznosti na výše uvedené skutečnosti soud uvádí, že pokud by žalobkyně na výzvu ze dne 13. 11. 2013 zareagovala, bylo by možné její vyjádření k osobě přestupce považovat za podání vysvětlení (ust. § 125h odst. 6 věta druhá zákona o silničním provozu) a správní orgán I. stupně by případně činil další kroky ke zjištění pachatele přestupku, popř. by zahájil přestupkové řízení se zjištěným pachatelem přestupku. Jestliže ale žalobkyně na výzvu ze dne 13. 11. 2013 nezareagovala, současně ani neuhradila určenou částku a zároveň neposkytla žádné vyjádření k osobě přestupce, mohl správní orgán I. stupně po marném uplynutí lhůty stanovené ve výzvě ze dne 13. 11. 2013 k zaplacení určené částky nebo k dobrovolnému sdělení identity řidiče věc přestupku bez dalšího dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložit a zahájit řízení o správním deliktu žalobkyně. Právě nastíněný postup správního orgánu I. stupně shledává soud legitimním a věcně správným, neboť vzhledem ke specifickým okolnostem daného případu (přestupkové jednání zachycené automatizovaným technickým prostředkem) nebyly dány dostatečné indicie, které by mohly vést k identifikaci přestupce. Právě uvedený závěr plně konvenuje se závěry, které zdejší soud již vyslovil např. v rozsudku ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35 (dostupném na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že: „Z právní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úpravy jednoznačně vyplývá jedna z podmínek pro projednání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, aby před vlastním projednáním správního deliktu provozovatele vozidla byly správním orgánem I. stupně učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jinými slovy správní orgán se nemůže spokojit s identifikací provozovatele vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a zahájit proti němu správní řízení pro správní delikt, ale musí po pachateli přestupku aktivně pátrat, jsou-li dostatečné indicie, které by mohly vést k identifikaci přestupce.“

51. Žalobkyně dále napadala nesprávné označení její osoby ve výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaného.
 52. Dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části správního rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem.
 53. Jak vyplývá z veřejné části obchodního rejstříku, správné označení žalobkyně, včetně dalších identifikačních údajů zní: „*Lederer s. r. o., IČO: 25460871, se sídlem Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2*“. Je proto nepochybné, že pakliže žalovaný jako osobu, o níž se řízení vede, určil spol. „*Vladimír Lederer s. r. o., IČO: 254608711, se sídlem v Praze, Vyšehradská 1349/2, 128 00*“, dopustil se pochybení, neboť název ani identifikační číslo osoby žalobkyni neodpovídá. Přestože uvedenou námitku jmenovaná vztahovala pouze k napadenému rozhodnutí žalovaného, soud považuje za nutné ji za účelem řádného přezkumu rozšířit i na řízení před správním orgánem I. stupně. Ten se ve výrokové části svého rozhodnutí ze dne 15. 12. 2014 rovněž dopustil chybného označení žalobkyně jako spol. „*Vladimír Lederer s. r. o.*“, údaj o IČO a sídle však uvedl správně.
 54. Pro vykonatelnost, resp. vymahatelnost, rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt (přestupek) je nutné, aby osoba, jíž se povinnost ukládá, byla v rozhodnutí jednoznačně identifikovatelná takovým způsobem, aby nemohlo dojít k záměně s osobou jinou. Přitom je dle soudu podstatné zejména správné označení této osoby v rozhodnutí správního orgánu I. stupně – případným rozhodnutím nadřízeného odvolacího orgánu se již totiž účastníku přímo žádná povinnost neukládá, toliko se potvrzuje správnost závěrů vyslovených v řízení prvostupňovém (čímž nicméně soud nechce nikterak snižovat význam tohoto rozhodnutí).
 55. Jak již soud konstatoval, v právě přezkoumávaném případě správní orgán I. stupně pochybil v identifikaci osoby žalobkyně, když k jejímu správnému názvu „*Lederer s. r. o.*“ připojil ještě přídomek „*V.*“. K uvedené chybě došlo patrně v důsledku toho, že jednatelem i jediným společníkem společnosti je skutečně pan V. L., bytem „*X*“. Přes toto nesprávné označení je však nutné přihlédnout i k dalším identifikačním údajům – sídlu a IČO. Uvedené sídlo „*Vyšehradská 1349/2, Praha*“ totiž odpovídá skutečnému sídlu žalobkyně, na uvedené adrese navíc nesídlí žádná osoba obdobného jména, údaj o IČO pak sice správní řád jako povinný údaj pro výrokovou část rozhodnutí neuvádí, v dané věci ale napomáhá jednoznačné identifikaci žalobkyně, neboť „*25460871*“ se shoduje s identifikačním číslem osoby žalobkyně. Za této situace nelze proto dovodit, že by i přes marginální nedostatek ve vymezení obchodní firmy žalobkyně, který je navíc před případným nařízením správní exekuce možno zhojit opravným usnesením, mohlo dojít k její záměně za osobu jinou, neboť je dostatečně ztotožňována údaji o IČO a sídle. Ostatně jak již ve svém vyjádření k žalobě konstatoval i žalovaný, v současné době jsou dle obchodního rejstříku evidovány
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko 2 podnikající společnosti s ručeným omezeným obsahující jméno „L.“, přičemž druhá jmenovaná – „LEDERER reality s.r.o.“ – sídlí v Brně.

56. Již výše soud konstatoval, že vyjma chybného údaje o obchodní firmě žalobkyně uvedl žalovaný v následném odvolacím řízení i nesprávnou informaci o IČO, jež vymezil jako „254608711“. Zde je nicméně zřejmé, že se jedná tolíko o zjevnou chybu v psaní spočívající ve zdvojení číslice „1“ na konci identifikačního údaje. Ostatně IČO právnických osob, podnikajících fyzických osob či organizačních složek státu v České republice jsou vždy osmimístná, zatímco žalovaným uváděné číslo je devítimístné – k záměně s jinou osobou tedy nebylo možné dospět. Krom toho se zde uplatní i shora zdůvodněný názor soudu, že řádné ztotožnění povinné osoby má větší váhu zejména v řízení před správním orgánem I. stupně, neboť je zřejmé, že následné odvolací řízení je již vedeno pouze za účelem přezkumu konkrétního rozhodnutí vydaného v první instanci, jehož účastníkem tato osoba (byť v rozhodnutí o odvolání částečně chybně označená, přesto však jednoznačně ztotožnitelná) nepochybně byla. Z tohoto důvodu shledal soud danou námitku jako nedůvodnou.
57. Soud se dále zabýval námitkou, dle níž nebyla žalobkyně v rámci správního řízení předvolána k ústnímu jednání za účelem přednesu své obrany a přítomnosti při dokazování.
58. Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu platí, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
59. Dle ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
60. Dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.
61. Dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.
62. Jak vyplývá z výše citovaného čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, právo na veřejné projednání věci před soudy a správními orgány je obecně zaručeno každému. Zároveň je však nutno současně konstatovat, že toto právo nelze vykládat dogmaticky a bezvýhradně. Dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 11. 2010, č. 926/05, ve věci Taxquet proti Belgii) totiž musí být řízení o obvinění z deliktu spravedlivé tolíko jako celek, a pro zachování práva na veřejné projednání proto postačí, je-li ústní jednání nařízeno až v řízení před správním soudem (srov. obdobně rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/ 2015–29, dostupný na www.nssoud.cz).
63. Na tomto místě se rovněž nabízí otázka možné analogie s řízením o přestupcích, neboť shora citované ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích hovoří o nutnosti konat v prvním stupni ústní jednání. Ačkoliv jsou však správní delikty v mnoha rysech přestupkům Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podobné, nelze mezi ně automaticky dávat rovnítko a dovozovat, že provedení ústního jednání je v řízení o projednání správního deliktu vždy nezbytné. Na správní delikty se tak především vztahuje ust. § 49 odst. 1 správního řádu, dle něhož se ústní jednání nařídí jen v případech, je-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46, dostupný na www.nssoud.cz).

64. V přezkoumávaném případě spočíval správní delikt v porušení povinností žalobkyně jako provozovatele vozidla zajistit, aby jeho řidič dodržoval pravidla provozu na pozemních komunikacích, konkrétně zde nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Skutkově se tedy nejednalo o složitý případ, když o spáchání přestupku měl svědčit záznam z automatizovaného systému bez obsluhy. Správní orgán I. stupně proto žalobkyni zaslal výzvu ze dne 13. 11. 2013 k zaplacení určené částky, v níž vylíčil skutkově rozhodné skutečnosti nasvědčující spáchání přestupku, a současně ji poučil i o možnosti namísto toho sdělit totožnost řidiče daného vozidla. Na uvedenou výzvu ale žalobkyně nereagovala a nevyužila ani možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí, ačkoliv byla za tímto účelem prvoinstančním orgánem dne 9. 6. 2014 vyzvána.
65. Žalobkyně tedy měla ve správním řízení možnost hájit svá práva, případně navrhnout další doplnění důkazů, zůstala však nečinná. Ačkoliv tak nelze zcela souhlasit s názorem žalovaného, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nebylo nutné ústní jednání nařizovat na rozdíl od přestupků nikdy, v dané věci neexistovaly v důsledku jednoznačného skutkového stavu a rovněž absence jakékoliv procesní obrany žalobkyně pochybnosti o tom, že byl skutek řádně zjištěn. Za této situace nebylo ani nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť to nevyžadovalo splnění účelu řízení či uplatnění práv účastníků. K porušení procesních práv žalobkyně tak nemohlo dojít. Tento závěr přitom koresponduje i s žalobkyní citovanými rozhodnutími zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015–35, či Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014–35 (oběma dostupnými na www.nssoud.cz). Námitka je tudíž nedůvodná.
66. V následující námitce žalobkyně napadala nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku.
67. Podle ust. § 77 přestupkového zákona musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
68. Soud konstatuje, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. V zájmu právní jistoty obviněného totiž musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě takovým způsobem, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem, což je podstatné zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je jako jediná schopna zasáhnout do práv a povinností účastníků řízení a jako taková pouze může nabýt právní moci a vynucena správní exekucí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006–73, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012–43, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014–39, nebo žalobkyní citovaná rozhodnutí ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014–37, a ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010–56, vše dostupné na www.nssoud.cz).

69. V nyní posuzovaném případě specifikoval správní orgán I. stupně místo, kde měl být přestupek spáchán, následovně: „v Ústí nad Labem, ul. Masarykova, směr Všebořice“. Takovéto vymezení je nepochybně značně obecné, což mj. uznal ve vyjádření k žalobě i žalovaný, přičemž je nutno připustit, že v mnoha případech řešených Nejvyšším správním soudem bylo obdobné stanovení místa skutku hodnoceno dokonce jako nedostatečné. I přes respektování shora citovaných judikатурních závěrů však soud považuje vymezení místa spáchání přestupku v dané věci jako určité. Ulice Masarykova v Ústí nad Labem totiž skutečně měří několik kilometrů, jak správně poukázala žalobkyně, na druhou stranu ovšem nelze zapomínat na fakt, že místo spáchání přestupku bylo vymezeno právě faktickým umístěním měřičů rychlosti Unicam VELOCITY v ulici Masarykova v Ústí nad Labem ve směru na Všebořice. Z odpovědi Magistrátu města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku, ze dne 31. 1. 2018 k dotazu soudu ohledně úpravy rychlosti v ulici Masarykova ve směru na Všebořice ke dni 22. 8. 2013, kterou soud provedl dokazování při ústním jednání, jak již poznamenal shora, pak jednoznačně vyplynulo, že pro celou délku ulice Masarykova v Ústí nad Labem nebyla ke dni 22. 8. 2013 a nadále není stanovena vyšší rychlost, než pro obec standardních 50 km/hod. Soudu není zcela zřejmé, z jakých skutečností vycházela žalobkyně, pokud dovozovala existenci značek stanovujících nejvyšší dovolenou rychlost na 60 km/hod, potažmo 70 km/hod v dané ulici, když soudu je z úřední činnosti známo (neboť opakovaně vedl soudní řízení ohledně územního plánu Statutárního města Ústí nad Labem), že tato ulice prochází velice hustě obydlenou částí města – od jeho samotného centra směrem k okrajovým částem, přičemž se na ni po celé její délce napojují další rušné komunikace, je zde hustý provoz, četné křižovatky a přechody pro chodce. Za této situace proto nemohlo ani poměrně nekonkrétní vymezení místa spáchání přestupku způsobit záměnu s jiným skutkem, když je nepochybné, kde k jeho spáchání ze strany blíže neustanoveného řidiče došlo – v ulici Masarykova v Ústí nad Labem ve směru na Všebořice, a to v úseku měřeném automatickými rychloměry. Námitky žalobkyně v tomto směru proto soud vyhodnotil rovněž jako nedůvodné.
70. Ke zkrácení práv žalobkyně měl správní orgán I. stupně údajně přispět rovněž tím, že ji ve výzvě k doplnění odvolání nepoučil, jaké skutečnosti má doplnit a jaké následky pro ni zmeškání stanovené lhůty může mít.
71. Dle ust. § 82 odst. 2 věty první a druhé správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.
72. Dle ust. § 37 odst. 2 věty první a poslední správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.
73. Dle ust. § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

74. Jak vyplynulo ze správního spisu, proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně dne 17. 12. 2014 blanketní odvolání, které však ani přes výzvu k jeho doplnění doručenou dne 28. 1. 2015 nedoplnila. Výzva obsahovala poučení, že žalobkyně má své podání doplnit v souladu s ust. § 37 odst. 2 správního řádu, a to dle ust. § 39 odst. 2 správního řádu ve lhůtě 10 dnů od doručení výzvy.
75. I na tomto místě soud směřem k správnímu orgánu I. stupně poznamenává, že takto koncipovaná výzva má poměrně stručný charakter. Přesto je však přesvědčen, že obsahuje veškeré zákonem stanovené náležitosti. Na rozdíl od žalobkyní citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2016, č. j. 2 As 99/2010–67, se totiž zdejší soud nedomnívá, že nedělitelnou součástí výzvy k odstranění vad odvolání (resp. jakéhokoliv podání) musí být vždy poučení podatele o následcích jejího nerespektování (byť nezastírá, že je to s ohledem na ust. § 4 odst. 2 správního řádu vhodnější). Žalobkyní odkazované ust. § 45 odst. 2 správního řádu, které poučení o následcích presumuje, se dotýká pouze speciálního druhu podání, jímž se zahajuje správní řízení – žádosti. Odvolání však žádostí ve smyslu uvedeného ustanovení není. Kromě toho je třeba rovněž žalobkyni upozornit, že v případě popisovaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 4. 1. 2016, č. j. 2 As 99/2010–67, správní orgán účastníka k odstranění vad podání, na rozdíl od právě projednávané věci, vůbec nevyzval, a hlavním důvodem zrušení napadeného rozhodnutí tak byla absence jakékoliv výzvy (bez ohledu na to, zda obsahovala, či neobsahovala poučení o následcích nevyhovění). Za této situace má soud za nepochybné, že výzva k odstranění vad doručená žalobkyni dne 28. 1. 2015 nemusela zmiňované poučení obsahovat. Ostatně k obdobnému závěru dospěl zdejší soud i v rozsudku ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78 A 19/2013–36 (dostupném na www.nssoud.cz), kde uvedl, že ust. § 37 odst. 3 správního řádu pojednává toliko o situaci, kdy podání účastníka nedisponuje předepsanými náležitostmi nebo trpí jinými vadami. V takovém případě správní orgán podateli pomůže nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žádný právní předpis, včetně ust. § 37 odst. 3 správního řádu, však neukládá správním orgánům povinnost poučovat podatele o následcích nesplnění výzvy k odstranění nedostatků podání.
76. Co se týče samotného obsahu výzvy, ta pouze stanovila, že žalobkyně má své podání doplnit v souladu s ust. § 37 odst. 2 správního řádu. Takovýto odkaz je nepochybně správný, neboť citované ustanovení obsahuje výčet všech požadavků, jež jsou na podání kladeny. I na tomto místě se proto sluší konstatovat, že vhodnější by bylo konkrétně vymezit, jakou konkrétní vadu správní orgán I. stupně v podání žalobkyně spatřuje (zde se pravděpodobně jednalo o nevymezení odvolacích důvodů). Avšak jak již správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, ani v případě, že žalobkyně konkrétní důvody, v nichž spatřuje pochybení správního orgánu I. stupně, přes stručnou výzvu nekonkretizovala, nemohlo nikterak zasáhnout do jejích práv, neboť dle ust. § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu je nutno v případě neuvedení rozsahu odvolání napadené rozhodnutí přezkoumat v celém jeho rozsahu.
77. Kromě toho však soud nemůže odhlédnout ani od skutečnosti, že žalobkyně byla ve správním řízení zastoupena spol. FLEET Control, s. r. o. Z úřední činnosti (např. řízení vedených u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 78 A 18/2014, sp. zn. 15 A 101/2015, sp. zn. 42 A 10/2014, aj.) je přitom známo, že uvedený zmocněnec zastupuje účastníky v řízeních jak o přestupcích, tak i o správních deliktech provozovatelů vozidel, v mnoha jednotlivých případech, pročež si je nepochybně s ohledem na svou dosavadní praxi dobře vědom, jaké náležitosti má odvolání mít. Podání blanketního odvolání a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

následné uplatnění námitky nedostatečného poučení až v žalobě proto soud považuje toliko za účelovou procesní taktiku.

78. V předposlední námitce žalobkyně poukazovala na to, že překročení rychlosti ze strany blíže neustanoveného řidiče nebylo v řízení před správními orgány dostatečně prokázáno.
79. Na tomto místě soud odkazuje na již shora citované ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, dle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Již jen z povahy koncepce odpovědnosti za tento druh správního deliktu je zřejmé, že se v řízení o něm neprovádí dokazování v takovém rozsahu, jako je tomu u přestupků, neboť protiprávní jednání je prokazováno samotným záznamem z automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, jež protiprávní jednání se znaky přestupku zachycuje dostatečným způsobem. Pro prokázání odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla tedy postačí, aby v řízení byla prokázána existence záznamu, resp. výstupu z automatizovaného prostředku, jenž bude obsahovat potřebné údaje osvědčující spáchání přestupku.
80. To v daném případě splněno bylo, neboť součástí správního spisu je záznam z rychlostního radaru Unicam VELOCITY, jenž zachycuje na dvou snímcích vozidlo žalobkyně, které je ztotožňováno prostřednictvím své registrační značky. Současně je zde stanoveno, jaká je v úseku dovolena nejvyšší rychlost (50 km/hod.) a jaká rychlost byla vozidlu žalobkyně radarem naměřena (69 km/hod.). Nelze proto pochybovat, že pokud správní orgán I. stupně a následně pak žalovaný vycházeli z tohoto záznamu, byl jimi zjištěný skutkový stav spolu se splněním dalších podmínek stanovených zákonem o silničním provozu dostatečný pro závěr o vyslovení viny žalobkyně za správní delikt provozovatele vozidla. Naopak není dle soudu zřejmé, z jakých důvodů by bylo ve správním řízení třeba předvolávat strážníka městské policie, jenž měl sepsat úřední záznam o přestupku, když se ve správním spisu žádný úřední záznam nenachází a s ohledem na automatizovaný výstup z radaru je i zřejmé, že se na šetření věci žádný strážník podílet nemohl. Soud proto tuto námitku vyhodnotil taktéž jako nedůvodnou.
81. Závěrem žalobkyně zpochybňovala i samotný průběh měření rychlosti silničním rychloměrem, resp. neosvědčení, že uvedené zařízení disponovalo platným ověřením dle zákona o metrologii.
82. Dle ust. § 3 odst. 3 zákona o metrologii stanoví Ministerstvo průmyslu a obchodu vyhláškou stanovená měřidla k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam.
83. Dle ust. § 2 věty první vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, podléhají schvalování typu a ověřování měřidla, jejichž druhy jsou uvedeny v příloze.
84. Dle bodu 2.2.1 přílohy k citované vyhlášce se za stanovené měřidlo považují silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu. Doba platnosti ověřením činí 1 rok.
85. Z výše uvedeného plyne, že odkaz žalobkyně na zákon o metrologii, potažmo její prováděcí vyhlášky, je správný – rychloměry užívané pro kontrolu dodržování pravidel silničního provozu musí skutečně disponovat ověřením, jehož platnost je stanovena na 1 rok, v opačném případě nelze výsledky měření z nich pořízené považovat za relevantní. V daném případě je sice pravdou, že ve správním spise, který byl soudu předložen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaným, nebyl založen ověřovací list měřičů rychlosti, které byly používány ke dni 22. 8. 2013 v ulici Masarykova v Ústí nad Labem, nicméně soud tuto skutečnost vyhodnotil jako dílčí pochybení žalované strany nemající vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pro vyhodnocení této námitky soud vzal za podstatný fakt, že v rámci soudního řízení k výzvě soudu Magistrát města Ústí nad Labem, odbor dopravy a majetku, jakožto správce místní komunikace, předložil ověřovací list měřičů rychlosti, které byly používány ke dni 22. 8. 2013 v ulici Masarykova v Ústí nad Labem, přičemž při ústním jednání před soudem bylo tímto ověřovacím listem posléze provedeno dokazování, na základě něhož soud mohl učinit bezpečný závěr o tom, že měřiče rychlosti instalované v ulici Masarykova v Ústí nad Labem disponovaly patřičným ověřovacím listem měřičů garantujícím správné měření rychlosti vozidel. Námitky žalobkyně zpochybňující samotný průběh měření rychlosti silničním rychloměrem proto soud vyhodnotil jako nedůvodné.

86. S ohledem na vše, co bylo v tomto rozhodnutí uvedeno, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
87. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)